

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUZL-67210/2019, sp. zn. KUSP-63627/2019/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Uherský Brod rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, č. j. OS-D/3428/18/Po, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 9. 2018 v 12:42 hod. v obci Uherský Brod na ulici Praksická, u restaurace Lapač, ve směru jízdy na centrum obce Uherský Brod, při řízení motorového vozidla zn. X, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 14 km/h. Za uvedený přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že na jeho výslovnou žádost o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, mu byla tato informace v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), sdělena až bezprostředně před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobci tak bylo upřeno právo na uplatnění námitky podjatosti. Právě postup oprávněné úřední osoby – Mgr. V. G. – ve věci žádosti žalobce o sdělení osob podílejících se na rozhodování o odvolání podle žalobce ilustruje její podjatost. Podle žalobce je zřejmé, že oprávněná úřední osoba má negativní citový vztah k zmocněnci žalobce, který vystupuje ve správních řízeních se značnou úspěšností a zvyšuje tak vnější tlak na oprávněnou úřední osobu. Podjatost oprávněné úřední osoby je patrná také z negativních vyjádření a osobních invectiv v obdobných rozhodnutích žalovaného ve vztahu k zmocněnci žalobce. Podjatost oprávněné úřední osoby indikuje také to, že 70 % rozhodnutí žalovaného o odvoláních v řízeních, kde účastníka zastupuje zmocněnec žalobce nebo jemu spřízněné subjekty, vyhotovuje Mgr. V. G.
3. Žalobce dále namítá, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje údaj o formě zavinění, ač podle § 77 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tento údaj obligatorní součástí výroku rozhodnutí o přestupku.
4. Žalovaný měl pochybit také tím, že odmítl žalobcem vznesenou argumentaci o nedostatečném prokázání subjektu přestupku. Žalobce popřel, že by vozidlo řídil či že byl v konkrétní den zastaven a je tak zřejmé, že jiný řidič zneužil doklady žalobce. Ani ze svědecké výpovědi nevyplývá, že by řidičem v době zastavení byla stejná osoba, která vozidlo řídila v okamžiku měření rychlosti. Žalobce těžko mohl uplatnit svoji argumentaci během silniční kontroly, jestliže vozidlo neřídil. Uvádí-li žalovaný, že měl žalobce odůvodnit svůj odpor, pak podle žalobce taková povinnost z žádného právního předpisu nevyplývá. Žalobce naopak postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a své námitky předestřel v průběhu ústního jednání. Žalobce dále namítá, že bylo ryze jeho volbou, zda v souvislosti se zneužitím jeho dokladů podá trestní oznámení. Nado argumentace žalovaného a prvostupňového správního orgánu je nelogická. Na jednu stranu je žalobci vytýkáno nepředložení hmatatelných důkazů, ač důkazní návrh k objasnění totožnosti řidiče vozidla byl odmítnut jako bezpředmětný z důvodu nevěrohodnosti žalobcových tvrzení. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že žalobce žádný důkaz nenavrhoval, je takový závěr ve zjevném rozporu se správním spisem.

Argumentace žalovaného a prvostupňového správního orgánu tak je zmatečná, nelogická a je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Správním spisem neprochází podklad, který by prokazoval, že právě žalobce řídil měřené vozidlo, a je tak dán také důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Ač se nabízelo provedení důkazu výpovědí druhého policisty či provozovatele vozidla a úřední záznam a oznámení o přestupku nelze pokládat za relevantní důkazní prostředek, prvostupňový správní orgán tyto důkazy navrhané žalobcem neprovedl. Nevyhověl-li prvostupňový správní orgán či žalovaný návrhu žalobce na provedení důkazů, které nebyly nadbytečné, a skutková zjištění žalovaného tak vychází pouze z úředního záznamu, nemůže napadené rozhodnutí obstát také pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

5. Žalobce telefonicky ověřil, že v mezidobí mezi ověřením a novým ověřením rychloměru byly některé úřední značky odstraněny a existovala tak možnost, že v okamžiku měření úřední značky na rychloměru umístěny nebyly. Nebylo také prokázáno, zda obsluha rychloměru provedla kontrolu úředních značek na rychloměru a není tak prokázáno, že v době měření byl rychloměr ověřen. V této souvislosti žalovaný na žalobce nepřípustně přesunul důkazní břemeno. Námitku žalobce nebylo možné odbýt pouze konstatováním, že žalovaný tvrzením žalobce neuvěřil.
6. Žalobce také namítá chybné ustavení rychloměru, neboť nebyla použita výtyčka, byť její použití předpokládá návod k obsluze rychloměru. Z provedených důkazů nevyplývá řádné ustavení rychloměru. Svědek mohl být těžko tázan na užití výtyčky, jestliže sdělil, že si k věci nic nepamatuje.
7. Závěrem se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby; podle žalovaného nejsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že žalobce měl dostatečný prostor pro vznesení námítky podjatosti oprávněné úřední osoby. Nadto podle žalovaného dílčí námítka zpochybňující nestrannost oprávněné úřední osoby nejsou pravdivé. Námitka zpochybňující ověření rychloměru je zmocněncem žalobce uplatňována opakovaně, je účelová a listiny procházející správním spisem ji vyvrací. Podle žalovaného je součástí výroku prvostupňového rozhodnutí údaj o formě zavinění. K ostatním žalobním námitkám odkázal žalovaný na napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
10. Žaloba **není** důvodná.

11. Žalovaný podle žalobce pochybil tím, že mu fakticky znemožnil vznést námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě. Žalobce se domáhal sdělení jmen osob, které budou o odvolání rozhodovat, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno do jeho datové schránky dne 16. 9. 2019. V reakci na žádost žalobce vypravil žalovaný přípis s informací o oprávněné úřední osobě (Mgr. V. G.) dne 14. 10. 2019 elektronicky do datové schránky zmocněnce žalobce. Ten se do datové schránky přihlásil dne 21. 10. 2019 a téhož dne tak byla informace o oprávněné úřední osobě žalobci doručena. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 21. 10. 2019, a den následující (22. 10. 2019) bylo doručeno zmocněnci žalobce, a to také elektronicky prostřednictvím datové schránky. Je tedy zřejmé, že žalobce měl vskutku omezený časový prostor uplatnit námitku podjatosti. Jestliže podle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce právo na informaci o oprávněné úřední osobě rozhodující v jeho věci, pak bylo nepochybně povinností žalovaného poskytnout požadované údaje v takovém předstihu, aby se žalobce mohl k osobě oprávněné úřední osoby vyjádřit ještě před vydáním rozhodnutí.
12. Nesdělení jména oprávněné úřední osoby však zásadně není takovým pochybením, které by samo o sobě zakládalo nezákonnost napadeného rozhodnutí (bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 397/2019 – 39). Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 – 57).
13. Za této situace musel tedy soud zvážit, zda v nyní posuzované věci žalobce označil indicie svědčící o možné existenci podjatosti oprávněné úřední osoby (k pravomoci soudu posoudit námitku podjatosti srov. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50). To, že oprávněná úřední osoba v odůvodnění napadeného rozhodnutí část argumentace směřovala vůči zmocněnci žalobce nad rámec běžného úředního stylu, je jistě pravdou (kupříkladu zmínka o dánském spisovateli H. Ch. Andersenovi). Nelze však přehlédnout, že také zmocněnec žalobce při komunikaci se správními orgány volil „žoviální“ styl, jak je patrné z elektronického podání ze dne 7. 4. 2019: „...zadruhé všichni úředníci na úřadě v UB jsou rovný jak věž v Pise...“. Nadto užívání institutu podjatosti bez uvedení relevantních indicií je častou procesní strategií zmocněnce žalobce (srov. bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 397/2019 – 39, a tam uvedenou předcházející judikaturu). Obdobně namítá-li žalobce, že oprávněná úřední osoba se „specializuje“ na rozhodování věcí, v nichž vystupuje zmocněnec žalobce, pak i kdyby se takové tvrzení zakládalo na pravdě, pochybnost o podjatosti oprávněné úřední osoby bez předložení či tvrzení dalších indicií – a ve světle žalobcem obvykle uplatňované procesní strategie – nemůže takové tvrzení pochybnosti o podjatosti vyvolat. Stejně tak spekulace o citovém vztahu oprávněné úřední osoby k zmocněnci žalobce nejsou s to vyvolat pochybnosti o podjatosti oprávněné úřední osoby; právě obecnost a značná nekonkrétnost žalobcovy argumentace odlišuje nyní posuzovanou věc od situace hodnocené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB (bod 14 již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 397/2019 –

39). Za tohoto stavu je soud toho názoru, že žalobce relevantní námitku podjatosti v žalobě neuplatnil a vytýkaná vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

14. Namítá-li žalobce absenci formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, nedává mu soud za pravdu ani k této žalobní námitce. Podle § 93 odst. 1 psím. d) zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, k vymezení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedl: „Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost... To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítné-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku...“. Byť se shora citované závěry Nejvyššího správního soudu týkají již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle zdejšího soudu je lze vztáhnout i k nyní účinné právní úpravě, neboť zákon o přestupcích v § 15 odst. 1 shodně s minulou úpravou stanoví, že ve vztahu k zavinění a závěru o spáchání přestupku postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
15. Jestliže je ve výroku prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti („a tím se z nedbalosti dopustil“), a zároveň je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatováno, že „...nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí...“, tedy je konstatována vědomá nedbalost, je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí zákonné požadavky na vymezení formy zavinění splňuje.
16. Ve svých skutkových závěrech vycházel městský úřad z oznámení o přestupku, fotodokumentace přestupku a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru, a výpovědi policisty R. M.
17. Žalobce popírá, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil. Ucelenou argumentaci však v tomto směru poprvé uplatnil až v rámci vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí dne 5. 8. 2019, kde prostřednictvím zmocněnce uvedl, že vůz neřídil, a jediným racionálním vysvětlením tak je zneužití jeho dokladů ve vozidle. Proto žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem provozovatele vozidla. Z výpovědi policisty R. M. ze dne 5. 8. 2019 plyne, že svědek si více než po roce ode dne měření rychlosti mnoho nepamatuje. Policista potvrdil, že měření probíhalo u penzionu Lapač na ulici Praksická v obci Uherský Brod. K posádce měřeného vozidla uvedl, že v něm byla minimálně jedna osoba, oznámení o přestupku vypracoval jeho kolega, který ztotožnil řidiče. Svědek si nevybavoval, kdo obsluhoval měřidlo a zda byla obsluhou provedena kontrola úředních značek rychloměru. Na oznámení o přestupku je žalobce identifikován vyjma jména a příjmení také datem narození s posledním čtyřčíslím rodného čísla, čísla občanského a řidičského průkazu a adresou trvalého pobytu. Podpis žalobce (řidiče) či jeho vyjádření chybí (vepsáno „odmítl“). Je tedy patrné, že identifikace žalobce proběhla na základě předložení

občanského a řidičského průkazu. Soud tak souhlasí se žalobcem v tom, že jediné racionální vysvětlení, na základě kterého lze dospět k závěru o záměně subjektu přestupku, je zneužití dokladů žalobce.

18. Z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že prvostupňový správní orgán považoval vzhledem k pozdnímu uplatnění námítky o zneužití dokladů žalobce tuto argumentaci za účelovou a žalobcem navrhovaný důkaz proto hodnotil za „ryze účelový a bezpředmětný“ (str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Zmínka o trestním oznámení v souvislosti s tvrzeným zneužitím dokladů žalobce byla podpůrným argumentem pro závěr o účelovosti žalobcem uplatněného tvrzení o zneužití jeho dokladů. Obdobně z napadeného rozhodnutí je zjevné, že se žalovaný ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem o účelovosti argumentace žalobce. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce žádný důkaz k prokázání svých tvrzení nenabídl (str. 7 napadeného rozhodnutí). Tu je však třeba zasadit závěr žalovaného do kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v následující větě žalovaný uvedl, že bylo na žalobci, „...aby sám předešel svoji verzi příběhu a vysvětlil, kdo byl řidičem vozidla, když ne on, tak, aby jeho verze zapadla do reálného světa a jak na ostatní události navazuje...“. Žalovaný tedy pouze konstatoval, že žalobce nepředložil dostatečně konkrétně alternativní skutkový stav a nenavrl důkazy k jeho prokázání. Napadené i jemu předcházející rozhodnutí tedy obsahují logicky uspořádané úvahy správních orgánů včetně vypořádání žalobcem uplatněné argumentace a jsou přezkoumatelná.
19. Možnost záměny subjektu přestupku výrazně limituje přítomnost fotografií na řidičském a občanském průkazu a skutečnost, že řidič byl ztotožněn policistou poté, kdy bylo vozidlo zastaveno (to potvrdil i svědek při ústním jednání, třebaže s ohledem na plynutí času si již mnoho nepamatoval). Případné zneužití dokladů žalobce by tak bylo možné pouze za situace, kdy by se vzhled jiného řidiče blížil podobě žalobce. Přitom bylo vskutku právem žalobce namítnout zneužití jeho dokladů odlišnou osobou kdykoli v průběhu správního řízení, ba i teprve v rámci správní žaloby. Okamžik případného uplatnění námítky, kterou žalobce mohl vznést již od okamžiku zahájení správního řízení (a taktéž kdykoliv potom; první rozhodnutí městského úřadu žalovaný zrušil a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení a teprve v reakci na opakovanou výpověď policisty při ústním jednání po zrušení prvního rozhodnutí byla tato námitka vznesena), však v kontextu procesní strategie zmocněnce žalobce nepochybně vzbuzuje pochybnosti o účelovosti této argumentace. Nadto soud souhlasí se žalovaným také v tom, že žalobce pouze abstraktně namítá možnost zneužití jeho dokladů bez představení dostatečně konkrétní legendy. Zdejší soud tak dává za pravdu žalovanému, že námitka o záměně subjektu přestupku (zneužití dokladů žalobce) je obecná a podle všeho účelová a žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepochybili, jestliže neprovedli důkaz výsledkem provozovatele vozidla.
20. Správní orgány nevycházely ve svých úvahách o subjektu přestupku pouze ze záznamu o přestupku, ale také z výsledku policisty M. ze dne 5. 8. 2019, při němž potvrdil, že žalobce byl po zastavení vozidla jeho kolegou ztotožněn. Na tento výsledek se odkazuje jak prvostupňové rozhodnutí (první odst. na str. 3), tak napadené rozhodnutí (bod 33). Úřední záznam tedy nebyl jediným důkazem o tom, že vozidlo řídil žalobce.

21. Správní orgány přitom po žalobci nepožadovaly „prokázat“, že vozidlo neřídil on. Žalobce však neposkytl správním orgánům ani žádné dostatečně konkrétní, logicky soudržné a pravděpodobné tvrzení, které by mohlo poukazovat na jiný průběh událostí, než je ten, který byl zaznamenán v úředním záznamu a potvrzen výsledkem policisty.
22. Obdobné platí i pro následující žalobní námitku. Podle žalobce bylo měření provedeno neověřeným rychloměrem, neboť existuje možnost, že v okamžiku měření nebyly na měřidle umístěny všechny úřední značky. Podle ověřovacího listu č. 018/18 byl rychloměr dne 13. 1. 2018 ověřen. Je pravdou, že v případě odstranění či poškození jedné či více úředních značek z měřidla platnost ověření stanoveného měřidla zaniká [§ 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření], a měření není nadáno domněnkou správnosti. Zmocněnec žalobce ve správním řízení namítal, že podle jemu telefonicky sdělených informací od Ramet a.s. při novém ověření rychloměru v. č. 12/0026 byly na rychloměru pouze dvě úřední značky.
23. Také k této námitce soud uvádí, že absenci úředních značek na měřidle namítá zmocněnec žalobce či s ním spolupracující subjekty pravidelně (bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 382/2019 – 46). Jistě lze dát za pravdu žalobci v tom, že žalovaný či prvostupňový správní orgán mohl tvrzení žalobce lehce ověřit dotazem na autorizované metrologické středisko (Ramet a.s.). Jestliže však žalobce nepředložil kupříkladu písemné sdělení autorizovaného metrologického střediska či jiný důkazní prostředek prokazující jeho tvrzení a bez jakýchkoli podkladů pouze uvedl, že mu absence značek byla telefonicky potvrzena autorizovaným metrologickým střediskem, a zároveň správním spisem prochází ověřovací list rychloměru, pak zdejší soud souhlasí se žalovaným, že také tato námitka byla zřejmě účelová a žalobce svým nepodloženým tvrzením dostatečně nezpochybnil, že k okamžiku měření se na rychloměru nacházely všechny úřední značky. Pakliže sám žalobce v žalobě považuje za nesporné, že dne 13. 1. 2018 bylo na rychloměru umístěno 9 úředních značek, neexistuje žádná rozumná indicie o tom, že by ke dni spáchání přestupku 14. 9. 2018 byly některé ze značek odstraněny.
24. Žalobce zpochybňuje také řádné ustavení rychloměru. Podle žalobce (jeho zmocněnce) bylo dotazem na obyvatele přilehlých nemovitostí ověřeno, že policisté nepoužili výtyčku. Nejvyšší správní soud již v minulosti k obdobné věci uvedl, že namísto výtyčky může být užito také skládacího metru (Nejvyšší správní soud v bodu 32 rozsudku č. j. 6 As 182/2019 – 38 ze dne 20. 2. 2020). To, že policisté podle žalobce nepoužili výtyčku (trasírku), tak nutně nevede k závěru o chybně ustaveném rychloměru. Správním spisem prochází šablona (snímek měřeného vozidla se zobrazením radarového svazku), ze které je patrné, že vozidlo řízené žalobcem se nacházelo v radarovém svazku. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu užití kontrolní šablony zásadně postačuje pro ověření řádného ustavení rychloměru (srov. bod 28 rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018 – 46, a tam uvedené rozsudky). Jestliže podle kontrolní šablony bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze, je patrné, že ani tato námitka žalobce není důvodná a rychloměr byl ustaven v souladu s návodem k obsluze.
25. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 23. února 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce